

Thơ CHU VƯƠNG MIỆN

Tên thật: **Nguyễn Văn Thương**

Bút hiệu khác: **Phượng Hoa Sứ**

Sinh năm 1941, tại Phục Lễ, Thủy Nguyên, tỉnh Kiến An.
(nay thuộc Hải Phòng).

Hiện cư ngụ tại Rancho Cucamongo, Cali., USA.

Đã xuất bản:

- Đêm Đen Hai Mươi Tuổi (1964)
- Tiếng Hát Việt Nam (1965)
- Trường Ca Việt Nam (1966)
- Phía Mặt Trời Mọc (1968)
- Đất Nước (1987)
- Bằng Hữu (1987)
- Văn Học Dân Gian (1988)
- Tác phẩm, Tác giả (1988)

HÀNH LUNG TUNG

tết đến quê người trời rét mướt
nhớ về quê cũ dạ xót xa
bốn phương tám hướng đều núi cả
nhìn lòi con mắt nẻo quê nhà
một biển một trời xa hút mắt
chốn nào là Quảng Trị quê ta
ra đi vào đầu năm 59
55 năm thôi đủ cõi ta bà
hồi nhớ chưa tròn 20 tuổi
mà chừ thì cũng bảy mươi tư
thời gian đâu khác gì con nước
dưới cầu năm tháng chảy phôi pha

hết loạn tới bình, bình tới loạn
an cư một chập lại can qua
tan hợp, cứ là tan với hợp
xoay nhanh chưa cạn một ly trà
bom đạn xua người đi tứ xứ
thị xã nay chuyển tận Đông Hà
phố cũ còn chằng đầy gạch vụn
em có bao giờ về lại Bích La
con kênh vẫn vòng quanh chợ Sỏi
dọc bờ Thạch Hãn tới cầu ga
thương con tàu suốt không ngừng nghỉ
còi còn vang vọng tới Hành Hoa
Qui Thiện, Trí Bưu trời lộng gió
Linh Yên, Ngô Xá mấy canh gà
Hải Lăng Diên Sanh còn y đó
Hải Trí cũng thành bãi tha ma
vòng thôn Thạch Hãn theo quốc lộ
nhìn dãy Trường Sơn mây trắng nhạt nhòa
phế tích vẫn còn là phế tích
toàn là lau đại trắng lơ thơ
cũng mong có một ngày trở lại
ngắm giàn bông giấy ngắm hoa trà
dày cỏ gươm cùn mùa chinh chiến
tóc đầy dấu bụi của phong ba
loáng thoáng cũng qua thời thất thập
không khóc mà sao mắt lệ nhòa
người xưa không rõ còn hay mất
hỡi Phan Phụng Thạch dấu tài hoa
năm xuống khi vừa 32 tuổi
Đạo Đầu cây mận trắng còn hoa?
thấp nén hương lòng nơi chốn cũ
thương quê thương quán nẻo sơn hà
gắng một lần lên La Vang Thượng
nơi cuối cùng an nghỉ mộ người cha
loạn lạc từ khi chưa mọc tóc
tang thương kéo mãi tuổi đang già
bốn phương tang hải đang tang hải
ta vẫn còn, ta vẫn còn ta.

ƠI QUÊ HƯƠNG !

chả phải sông sâu dò giang vẫn đắm

chuvuongmien

chả sáo đen sáo sậu cũng sang sông
chả tài sắc chi cũng đoạn trường
chả hào kiệt chi mà biệt xứ
mới đó thanh niên giờ ông cụ
ở bên này ngao ngán bên kia
đất mẹ quê cha mà ngại muốn về
dù chỉ một lần để nhìn mà tổ
vẫn biết rằng cây đa bến cộ
Chiêm Thành xưa Ô Lâu vẫn Ô Lâu
An Lỗ Phong Điền nối lưng nhau
cầu Mỹ Chánh chia Thừa Thiên Quảng trị
mẹ trông con ngòi cầu Ái Tử
con thương cha ngóng ở Đông Hà
bên này quê chồng bên nớ quê cha
Vĩnh Linh chia Hiền Lương thù nghịch
30 năm con đường đi tới đích
Một cầu một sông mà người chạy năm châu
người bên này kẻ bên nớ chờ nhau.

VỀ LẠI

ta về nhìn lại chùm sung chín
bên cạnh ao bèo lấm tấm hoa
hàng duối năm nay chồi tước muôn
nhường cho một dãy những ngô già
mấy con chiền chiện đang mách lẻo
như rừng hứng chuyện chuyện phong ba

ta về đứng giữa hàng bông lý
chùng xuống bên dầm giữa tháng Ba

thân thương tóc bạc trên áo bạc
đất quê cần côi cũng quan hà
đường đất cũng chia dăm bảy mớ
khi thì tỉnh ngộ lúc tỉnh ta
ra đi từ lúc đầy chinh chiến
bây chừ về lại ngó mông ga
một giải cát mù La Vang thượng
bên kia Ái Tử nối Đông Hà
rượu cứ đưa chân hồn lữ thứ
ân tình loáng nhoáng bụi tầm xa
năm sau liệu có còn về lại
tre mướt bên đàng nẻo Bích La.

QUÊ MIỀNG (*)

quê miềng bao nẻo sông sâu
mà sao chả thấy bồ câu bay về

ngóng nhau chỉ mỗi câu thề
mà sao chỉ lá bồ đề rụng khan
chiều sao mà mãi chiều vàng
thuyền sao hai bến hoa tàn hoa rơi
quên nhau thì đã quên rồi
những bài thơ sắp đi đời nhà ma
bây chừ mà ngỡ hôm qua
ngày mới lại ngỡ đường xa lối gần
chuyện mình không đáng đồng cân
chuyện ta sông dịch yên tần khói bay
sòng đời toàn rặt có quay
bàn cờ góc phố còn say đắm người
dở dang số phận cu mồi
gáy dăm ba tiếng rồi thôi tức thì
chuyện tình cũng chả ra chi
họa chẳng còn chút bột chì nơi tay
lơ mơ chân dép chân giầy

bắn khoăn mấy độ lá bay mấy mùa
chả quên từ nở tới giờ
có hay là mấy bài thơ dờm dờ
em à, em có quên tôi
hoặc là em giống cá trôi giữa dòng
quê mình còn mấy nẻo sông
mấy cầu bao quán mấy lòng em ơi.

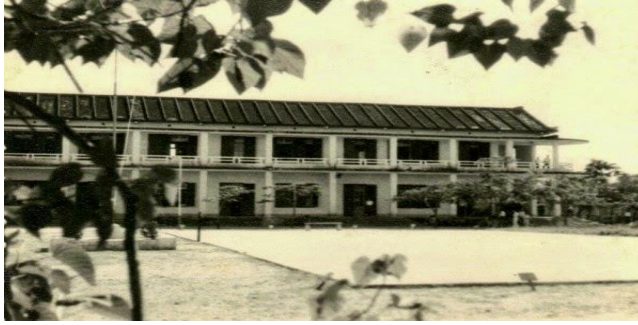
MỢ

mợ đi từ lúc dậy thì
mợ về hoa cải hoa quì trở bông
mợ đi theo mãi bên chông
mợ về tay dất tay bông tay mang
không mợ chợ họp ven đàng
có mợ chợ cũng vội vàng tan ngay
không mợ tôi đứng chờ đây
có mợ tôi cũng cao bay xa rồi.

TRƯỜNG XƯA

ngôi trường tường trắng mà ngói đỏ
em thì áo trắng lại guốc đen
anh cũng áo quần màu trắng toát
chỉ có hoa soan tím cổng trường
phía trước ngôi trường là nghĩa địa
lè tè nơi đó mấy quán cơm

Ảnh sưu tầm

dọc ngang mấy đoạn đường hoa phượng
chưa nở chưa ve chưa chia đường
một phía đi xuôi về cửa tả
một phía ngược đường miệt La Vang
vượt qua đoạn dốc La Vang Thượng
phía sau gió thổi lộng lá vàng
biết bao bom đạn nơi này nhỉ
kẻ ở người đi khốc cổ nhân
mà đi một lèo chưa trở lại
Châu Ô cận lục rách bàn chân
Thạch Hãn có chẩy qua vùng Mai Lĩnh
Bồ Bản Quảng Điền mấy tấm khăn
mơ sau có kẻ còn về lại
kể như ta đã đủ phong trần.

HAI BÊN CẦU

ở Quảng Trị mỗi người mỗi chốn
học Nguyễn Hoàng mỗi đứa mỗi nơi
mấy lần chạy giặc người mỗi ngả
qua đây mỗi đứa mỗi phương trời
nói vội với nhau một lời không nói được
đời lạnh lùng giòng nước mắt chưa nguôi

chốn cũ chỉ còn dăm tàu lá

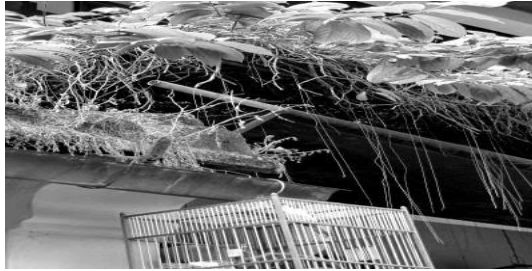
mới thi tiểu học đã xong rồi
chưa nói một lần không nói nữa
nói chi lắm cảm nặng thêm lời
nẻo đó đi lên nẻo này đi xuống
32 năm thuyền ngược chèo xuôi
mỗi đũa mỗi nơi chưa chết được
so ra lại chẳng được như ruồi
con ruồi muốn bay ruồi cất cánh
mình chả phải gà lại dịch toi
60 năm mà như phút chốc
trái tình chưa chín đã rụng rơi!

46 NĂM

em chờ tỏ tình 46 năm
té ra anh là một chàng câm
chiếc mồm đôi môi luôn ngậm lại
nhìn hoài nhưng chưa thấy hàm răng
quê miềng nơi địa đầu tuyến lửa
làng mạc khô cằn dấu đạn bom
bom bên kia bên này thôi nện đủ
đào xới lên tung tóe lộ kinh hoàng
anh chả nói gì, em không nói được
cỏ biếc um sau mấy chòi tranh
Mỹ Thủy làng chài dăm đám cháy
Bích La, Bồ Bản vách chông chên
quê hương đất cằn phôi sỏi đá
người theo người khăn gói bỏ ruộng nương
dăm đụn cát bay mờ ngoài Ái Tử
ruộng toàn tro nứt nẻ Phước Môn
quá thương đau gặp nhau không nói được
rườm rà cây thôi đủ mỗi mòn
anh chưa nói nhưng mà em ở vậy
cả bình minh đến tận hoàng hôn
có năm mơ sum vầy về Quảng Trị
đường Quang Trung chả thấy bụi chè tàu
con hẻm nhà em tìm hoài chả thấy
nhà thôn trên chái dờ của ai đây ?

THỜI GIAN

chỉ tiếc một điều

48 năm trước miệng không nói được
dù ngày nào miệng cũng gặp nhau
đồng lúa bên này bên đó vườn cau
trong dậu chè tàu dàn hoa giấy trắng
lộ Quang Trung dưới gầm chiếc cổng
nhìn tào lao chả thấy nước bao giờ
anh đệ Tam em đệ Lục còn khờ
như bầy ve sầu lì trên hàng phượng
hai bên lũy tre đường làng đầy bướm
bay là là như thể nường dâu
con kinh mới đào Ba Bến chả sâu
giòng nước đục bè tre bè nứa
ta nhìn nhau mắt còn một nửa
nửa nhìn trời mây đốm mây xanh
thửa học trò theo ong lạch vườn cam
bay suồng sã vượt qua vườn bưởi
chả nói với nhau câu gì, vì không ai hỏi
nói mà chi, nói để ngại ngần
chả đào trái mà tha hương hạnh ngộ
chồng con đùm đề đổ cho tại số
gặp quá mừng mừng lại như không
sao tơ tình rối rắm mối bông bong
lần mò mãi tìm chưa tới mối
vừa chớp mắt sáng rồi hoá tối
mới một năm rồi lại 48 năm
cả hai đứa mình có miệng lại câm
dù mấy năm liền nhìn qua ánh mắt
lỡ một mai phiêu diêu miền cực lạc
anh vẫn còn em trong trái tim nồng
em bây chừ tóc bạc trắng như bông.

QUẢNG TRỊ

lâu quá không làm thơ đất nước
từ khi sông núi cuộc đời
bữa bữa thường ăn thêm rau chuối
quanh năm suốt tháng luộc khoai mài
người thân bạn thiết đông qua Mỹ
xứ này trở trời một mình tôi
mình tôi lóp ngóp về Quảng Trị
cổ thành gạch nát đá cùng vôi
đứng ngó dòng sông còn chảy miết
đổ về Cửa Việt, Thạch Hãn ơi?
Phan Phụng Thạch lâu rồi xanh cỏ
Ngô Xá, Đạo Đầu cánh đồng ma
T.Thanh ơi em còn có sống?
đâu ngờ gần quá hoá ra xa
30 năm trước hè đỏ lửa
30 năm sau sót lại mấy thân dừa
Một bữa lang thang về Ba Bến
có một mình ta chả tiễn đưa
bạn cũ thầy xưa giờ chết tiệt
ngôi trường nửa đổ nửa tan hoang
Quy Thiện, Linh Yên mưa lất phất
còn gì? đâu nửa buổi qua làng
dọc Hạnh Hoa thôn rồi trở lại
toàn hoa soan tím ngập Trí Bưư
Trường Sơn mây toả xa hút mắt
cát trắng phơ ra nẻo Nhan Biều
40 năm quê miền dư rách nát
côi nớ rú hoang ngợp thanh hao
lâu quá ta chỉ về một chắc
sim tím tràn lan mọc quanh rào
La Vang Trung Thượng lau lên trắng
đứng ở Phước Môn tưởng chiêm bao
hú lên dầm tiếng tim thân ái
xa xăm như tiếng gió thổi nào?
tình xưa nghĩa cũ giờ tan ráo
ta về nhìn lại cả tiêu hao
trận gió quay cuồng bên Á Tử
thì ra thổi tuốt phía Thượng Lào

40 năm hát bà mẹ Gio Linh
bây giờ Cam Lộ núi vòng quanh
dừng lại Đông Hà nhìn Savannakhet
đất xám tro cỏ mọc tương bưng.

CHÂU Ô CẬN LỤC

*Cha mẹ sinh mình không nghĩ tựa
đời ta khi hết bặt về đâu.*

(Huy Phương)

khi nào rảnh em viết thư cho chị
kể quê hương Ái Tử, Ô Lâu
chị bỏ nơi này năm 16 tuổi
50 năm luẩn quẩn ở đâu đâu ?
1 kẻ đi luôn 1 người nán lại
50 năm kể lại quá nhức đầu
chị gửi lại phủ Hải Lăng, Quảng Trị
cha hưu già mẹ yếu chị anh em
kẻ có gia đình kẻ vẫn độc thân
sống nơi đó để chờ chạy giặc
giặc rút lui về lại ruộng đất hoang
tinh đất cần lương dựa Trường Sơn
mắt hờ hững nhìn qua Nam Hải
xứ chó ăn đá gà ăn muối
bấy nhiêu năm gò núi ngóng chị về
cha mẹ già lần lượt chết đi
anh chị em ngửa nghiêng người mỗi ngả
được tin chị tan lòng nát dạ
ngước mắt nhìn toàn nghiệt ngã vùng quê
chốn chôn nhau chẳng lẽ một đường đi
không hồi hương không ngoái đầu ngoá lại?

chặng vạng 50 năm đầu thời con gái
phất phơ ngọn trúc chẳng còn gì?
đây Tích Tường dòng Thạch Hãn trôi đi
sao luẩn quẩn chầy vòng nơi chợ Sãi
em ngán quê người một vùng xa ngái
chia tay rồi hội ngộ chờ trông
chị nửa đời một cánh dù bung
bay lơ lửng chưa bao giờ mắc nạn
nơi Linh Yên ruộng đồng sâu đồng cạn
em vẫn chờ biết rõ chẳng hồi âm
chờ một lần cũng đủ 50 năm
chị lơ đãng làm loài chim vô xứ
em lang bạt Gio Linh Cam Lộ
khói mịt mù che lấp nẻo Khe Sanh
chiều đã tà ghé lại bến Triệu Phong
ngôi trường cũ ngày xưa vẫn vậy
50 năm đồng khô cơn gió quây
thư đã dài chỉ viết rứa mà thôi?

MÙA HOA CÚC

*mùa này hoa cúc đua nhau nở
thiên hạ xêng xang mặc áo hồng*

Một chuyến dò ngang là mấy bến?

mà người ta vội vã sang sông.

(Huy Phương)

tôi đứng trên núi cao Mai Lĩnh
mà sao nhức nhối đến vô cùng
đâu trách mùa thu vàng cúc nở
chả trách con đò trách mấy sông ?
chỉ trách con người mau quên ấy
bỏ ta lại đó để theo chông
Một chuyến đò sang cặp một bến
Một con nước chảy mãi một dòng
ta đếm từ đầu cho tới cuối
thì ra lú lẫn vó và nơm
em đi ta quăng luôn hũ rượu
còn ta túi rách chẳng quan tiền
thiên hạ mùa này may áo cưới
còn ta lạnh ngắt gió từng cơn.

BIỂN CẢ

đất giận giữ nổi cơn động đất
tạo sóng thần ủa vào kéo người đi
ngắm trong lòng tử biệt sinh ly

mà thiên cổ còn ghi dấu lại
rừng thông dừa thôn làng êm ái
bao ngàn người đoàn tụ với nhau
chợt bất thần ngó lại có chi đâu ?
bao xác chết dật dờ trên đầu sóng
vẫn mặt biển đất xanh trời rộng
vẫn thân thương thảm lúa xanh rì
bất thành linh kẻ ở người đi
quá vội vã chả lời già biệt
núi với biển người lâu thân thiết
nước chở thuyền cứ theo gió mà đi
nước chìm thuyền cũng chả biết nói chi ?
bao hệ lụy thiên tai trời giáng cả
đứng khóc rờn nhìn ra biển cả.

EM CHỊ

1

chị em mình ở cùng nơi cùng chốn
học chung trường rồi vội vã pha phôi
thửa trung học nhìn đời như trái ấu
hiếu được nhau dăm mé đánh bài chòi
đôi ta như thuyền dạt trên cát
nằm khật khừ nghe sóng vỗ đầu khơi
cơn bão loạn kéo thuyền chôn nước mặn
hết xô đông lại dạt sang đoài
dăm sóng bạc đầu chẻ thuyền ra từng mảnh
rã rời nhau trên nước đục ngầu
em xuôi về Nam chị xô về Bắc
nhớ quê nhà đồng cạ đồng sâu
chị chả nhớ em nhưng em nhớ chị
mưa lã nhăng trên cành cụt mái lâu
ta sinh ra cũng thân chùn ruột
bão tứ thời rách nát hàng cau
nơi đất tạm chị tang bông hồ thi
em nơi đây mà chị lại sang Tàu.

2

chị nhủ không bao giờ trở lại
em chờ vườn đậu bụp mà chờ
hăng hắc 40 năm chắc nịch
dòng Thạch Hãn vờ vờ những vòng hoa
hương bưởi qua Đâu Kênh, An Trú
Dương Lộc, Bồ Liêu, Quy Thiện, An Hoà
trường chợ Sãi chốn ngày xưa chị dạy
sốt dấm tàu lá chuối dàn dưa
gà eo óc qua Đạo Đầu, chợ Cạn
em cứ ở đây nát ruột chờ
40 năm tan tành xí quách
vốn liếng quê nhà em giữ trọn làm thơ.

HẸN HÒ

1

trăm năm đã lỗi hẹn hò
lỗi thì tạ lỗi hò thì hò khoan
đàn không dây võ tàng tàng
dây đứt nối lại đàn ngang phè phè
tình ta chỉ chuối không chè.

2

ta còn để lại cái gì?
Một sông không nước nước đi hết rồi
vàng trắng tròn khuyết muôn đời
mộ ta nằm đó nằm chơi vậy mà
thác rồi người cũng ra ma
vua quan rồi cũng khiêng ra cánh đồng
Bốn bề nam bắc tây đông
chung quanh hiu hắt đời thông quá dài
ta nằm nghe khúc Nam ai
Nam bình thoang thoảng bên ngoài sông Hương
nước trôi hết nước trên nguồn
về đây gom thả hết buồn cho mây
ta còn để lại gì đây
cái thân tàn tạ cái cây héo mòn
nước non chia mãi vẫn còn
ta đây cái xác không hồn mãi sao?

VỀ THĂM QUẢNG TRỊ

bước vội quá tôi về nơi phố cũ

Quảng Trị miềng thành cổ dấu xưa
trường Nguyễn Hoàng đâu? tìm hoài chả thấy
cây lặng buồn da diết dưới mưa đưa
con đường cụt nằm im lìm quên nói
vài cánh chim lơ đãng dưới ban trưa
Ái Tử cát bay lơ mờ hiu quạnh
phố xá vắng hiu cơn gió lạ mùa
đường xuôi Sãi mưa giăng hàng sông nhớ
bãi Nhan Biều thưa thớt chuyến đò đưa
sông Thạch Hãn buồn thiu chưa muốn chảy
đại lộ hoàng hôn cành lá lưa thưa
kẻ lưu lạc mỗi người đi mỗi ngã
kỷ niệm thân thương biết mấy cho vừa
nắng trong mưa lòng ngùi ngùi tiếc nhớ
mấy cảnh trời dâu bể nào nùng chưa?
tôi đứng đó nhìn loang quanh một chập
bao thân thương đọng lại mấy thân dừa
miền đất loạn sót lại dăm đám cháy
xa nhau rồi thiếu mãi cuộc tiễn đưa.

QUÊ MIỀNG

quê miềng Ba Bến nông hều
bè tre bè nứa ngược chiều nước lên
nhìn về Bồ Bản, Trung An
làng chài làng biển con thuyền con cua
nhìn nhau dư thánng đủ mùa
đủ năm chưa chán nên chưa ngỏ lòng

Một vòng xuân hạ thu đông
anh theo lính trận nhiều năm trụ rừng
mới hay em đã có chồng
làm dâu xứ nẫu tháp đồng tháp thau
tháp vàng tháp bạc chộ nhau
mà ta hai ngã sông Cầu sông Ba
quê miềng ngoài nớ bao xa
anh về thăm lại Đông Hà phố xưa
con sông qua những men dừa
đường xuyên Lào Việt còn bừa tiếng gào
tình anh phơi áo bên rào

gió bay lật đật mặt ao bèò nhèo
Hạnh Hoa còn đứng với theo
hoa xoan nở tím bên hào lũy xưa
tình ta mưa gió cột đũa.

Ảnh minh họa: Mai Lĩnh

Nguồn: <https://dinhquat.blogspot.com/p/tho-chu-vuong-mien.html>

www.vietnamvanhien.org

The banner features a yellow background with a green bar at the bottom. On the left is a circular logo with a map of Vietnam and the text 'An Lạc & Tự Chủ'. In the center, the text 'VIỆT NAM VĂN HIẾN' is written in large, bold, brown letters, with the website 'www.vietnamvanhien.info' below it. On the right is a blue square with a white sunburst symbol. The bottom green bar contains the text 'TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11300 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC' in white.